

Sygn. akt VIII C 1000/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 12 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 marca 2018 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) S.A. w Ł.

przeciwko A. S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego A. S. na rzecz powoda (...) S.A. w Ł. kwotę 4.639,17 zł. (cztery tysiące sześćset trzydzieści dziewięć złotych siedemnaście groszy) oraz kwotę 824,12 zł. (osiemset dwadzieścia cztery złote dwanaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,
2. oddala powództwo w pozostałej części.

Sygn. akt VIII C 1000/17

UZASADNIENIE

W dniu 31 marca 2017 roku powód (...) Spółka Akcyjna w Ł., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył przeciwko A. S. powództwo o zapłatę kwoty 6.835 zł oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 10 listopada 2015 roku pozwany zawarł z (...) spółka z o.o. w P. umowę pożyczki o nr (...), którą pozwany zobowiązał się zwrócić na zasadach określonych w umowie, regulaminie i harmonogramie. Pozwany nie dokonywał terminowych spłat, w związku z czym pierwotny wierzyciel w dniu 24 lutego 2016 r. wypowiedział pozwanemu umowę pożyczki. Na dzień wniesienia pozwu zadłużenie pozwanego wyniosło 6.835 zł, na którą to kwotę składają się niespłacone raty kapitałowe – 4.639,17 zł, niespłacona prowizja wstępna za udostępnienie pożyczki- 1.145,83 zł., niespłacona prowizja za obsługę pożyczki- 810 zł. oraz opłata za obsługę zadłużenia- 240 zł. W dniu 4 listopada 2016 r. powód zawarł z (...) spółka z o.o. w P. ramową umowę przelewu wierzytelności wraz z porozumieniem nr 1 określającym cenę nabycia pakietu wierzytelności.

(pozew k. 3- 5)

W dniu 12 kwietnia 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi wydał nakaz zapłaty, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 60)

Powyższy nakaz pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, zaskarżył sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa i podnosząc zarzut niewykazania legitymacji biernej i czynnej. W uzasadnieniu pozwany wniósł o pominięcie dowodów z niewierzytelnych dokumentów oraz zakwestionował

prawidłowość wykazania udzielenia pełnomocnictwa adw. B. A. do występowania w przedmiotowym postępowaniu. W dalszej kolejności pozwany podniósł, że strona powodowa nie przedstawiła dowodu przekazania kwoty pożyczki, jak również dowodu na wypowiedzenie umowy pożyczki. Strona pozwana podniosła również kilka zarzutów co do wykazania nabycia przez powoda wierzytelności dochodzonej pozwem, a mianowicie w ocenie pozwanego powód nie wykazał, że osoby podpisane pod umową cesji wierzytelności były uprawnione do działania w imieniu stron umowy, sama umowa sprzedaży wierzytelności jest niekompletna, a poza tym brak jest dowodów, że dochodzona pozwem wierzytelność była przedmiotem cesji.

(sprzeciw k. 63- 64)

W odpowiedzi na powyższe zarzuty strona powodowa podtrzymała dotychczasowe stanowisko. Co do zarzutu braku wykazania prawidłowego udzielenia pełnomocnictwa dla adw. B. A. strona powodowa wyjaśniła, że załączyła do pozwu pełny odpis z KRS powodowej spółki, aktualny na późniejszą datę niż data udzielenia pełnomocnictwa. W zakresie twierdzeń pozwanego o braku wymagalności dochodzonego roszczenia powód wskazał, że zgodnie z łączącą strony umową, pozwany był zobowiązany do zwrotu pożyczki do dnia 10 listopada 2016 r., czyli kilka miesięcy przed złożeniem pozwu. Poza tym pełnomocnik powoda wyjaśnił, dlaczego kwota kapitału wskazana w wypowiedzeniu umowy, pozostała niezmienna w stosunku do kwoty wynikającej z umowy pożyczki. Strona powodowa wyjaśniła, że zgodnie z umową wpłaty pozwanego były w pierwszej kolejności zaliczane na prowizję i opłaty, potem na odsetki, a w ostatniej kolejności na kapitał. Ponieważ wpłaty A. S. nie pokrywały prowizji, opłat oraz odsetek, kwota kapitału wskazana w wypowiedzeniu umowy, pozostała ta sama jak w umowie pożyczki. Co do prawidłowości umowy sprzedaży wierzytelności strona powodowa podniosła, że potwierdzenie zapłaty ceny nie ma znaczenia dla ważności umowy.

(pismo procesowe powoda k. 71- 73)

W toku dalszego postępowania stanowiska procesowe stron nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy k. 105)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 listopada 2015 roku (...) spółka z o.o. w P. zawarł z A. S. umowę pożyczki nr (...), na podstawie której pierwotny wierzyciel udzielił pozwanemu pieniężnej pożyczki ratalnej w kwocie 5.000 zł., którą pozwany zobowiązał się zwrócić zgodnie z harmonogramem spłat, w miesięcznych ratach, do dnia 10 listopada 2016 r. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 11.110 zł. Prowizja wstępna za udostępnienie pożyczki wynosiła 1.250 zł, a prowizja za obsługę wynosiła 405 zł. za każdy rozpoczęty okres odsetkowy. Pożyczkodawca zastrzegł również możliwość naliczenia opłaty odszkodowawczej w wysokości 5 zł. za każdy dzień opóźnienia, ale nie więcej niż 300 zł. W myśl § 1 pkt. 1.3. przedmiotowej umowy pożyczka miała zostać wypłacona w następujący sposób: odpowiednia część kwoty pożyczki została przeznaczona na spłatę całego zadłużenia pozwanego wobec pierwotnego wierzyciela z tytułu pożyczki gotówkowej z dnia 3 czerwca 2015 r. o numerze (...), a pozostała część kwoty pożyczki tj. 2.474,96 zł. miała zostać przelana na rachunek bankowy pozwanego.

(umowa pożyczki k. 40, regulamin k. 41- 45, wniosek k. 39, harmonogram k. 46)

W dniu 10 listopada 2015 r. (...) spółka z o.o. w P. dokonał na rzecz A. S. przelewu kwoty 2.474,96 zł tytułem wypłaty pożyczki nr (...).

(potwierdzenie wykonania transakcji płatniczej k. 79)

W dniu 4 listopada 2016 r. (...) spółka z o.o. w P. zawarł z (...) Spółka Akcyjna w Ł. umowę ramową przelewu wierzytelności. Ponadto strony zawarły porozumienie nr 1 do umowy ramowej przelewu wierzytelności, przenoszące również wierzytelność przysługującą wobec pozwanego.

(umowa ramowa przelewu wierzytelności k. 12- 23, porozumienie nr 1 do umowy ramowej przelewu wierzytelności k. 27- 29, załącznik k. 35)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w części.

(...) Spółka Akcyjna w Ł. wniosło o zasądzenie od A. S. kwoty 6.835 zł tytułem roszczeń wynikających z zawartej w dniu 10 listopada 2015 roku z (...) spółka z o.o. w P. umowy pożyczki o nr (...). Na dochodzoną pozwem kwotę złożyły się niespłacone raty kapitałowe – 4.639,17 zł, niespłacona prowizja wstępna za udostępnienie pożyczki- 1.145,83 zł, niespłacona prowizja za obsługę pożyczki- 810 zł oraz opłata za obsługę zadłużenia- 240 zł. Zgodnie z art. 720 § 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

A. S. podniósł szereg zarzutów, a mianowicie wniósł o pominięcie dowodów z niewierzytelnych dokumentów oraz zakwestionował prawidłowość wykazania udzielenia pełnomocnictwa adw. B. A. do występowania w przedmiotowym postępowaniu. W dalszej kolejności pozwany podniósł, że strona powodowa nie przedstawiła dowodu przekazania kwoty pożyczki, jak również dowodu na wypowiedzenie umowy pożyczki. Strona pozwana podniosła również kilka zarzutów co do wykazania nabycia przez powoda wierzytelności dochodzonej pozwem, a mianowicie w ocenie pozwanego powód nie wykazał, że osoby podpisane pod umową cesji wierzytelności były uprawnione do działania w imieniu stron umowy, sama umowa sprzedaży wierzytelności jest niekompletna, a poza tym brak jest dowodów, że dochodzona pozwem wierzytelność była przedmiotem cesji.

Odnosząc się do zarzutu braku wykazania prawidłowego udzielenia pełnomocnictwa dla adw. B. A. należy przyznać rację stronie powodowej, że załączony do pozwu pełny odpis z KRS powodowej spółki, przedstawiający stan na dzień 20 lutego 2017 r. jest wystarczający do ustalenia, że osoby, której udzieliły w dniu 9 listopada 2016 r. adw. B. A. pełnomocnictwa do działania w imieniu powodowej spółki, były do tego uprawnione. Również w zakresie twierdzeń pozwanego o braku wymagalności dochodzonego roszczenia strona powodowa przedstawiła trafne argumenty. Co prawda pozwany nie sformułował wprost takiego zarzutu, ale twierdzenia o niedoręczeniu pisma zawierającego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z pewnością miały taki cel. Wystarczy tylko zauważyć, że zgodnie z łączącą strony umową, pozwany był zobowiązany do zwrotu pożyczki do dnia 10 listopada 2016 r., natomiast pozew został złożony w dniu 31 marca 2017 r.

Ponadto pozwany podniósł, że strona powodowa nie przedstawiła dowodu przekazania kwoty pożyczki. W odpowiedzi strona powodowa złożyła potwierdzenie wykonania transakcji płatniczej, z której wynika, że w dniu 10 listopada 2015 r. (...) spółka z o.o. w P. dokonał na rzecz A. S. przelewu kwoty 2.474,96 zł tytułem wypłaty pożyczki nr (...). Poza tym należy zwrócić uwagę na § 1 pkt. 1.3. przedmiotowej umowy, z którego wynika, że pożyczka miała zostać wypłacona w następujący sposób: odpowiednia część kwoty pożyczki została przeznaczona na spłatę całego zadłużenia pozwanego wobec pierwotnego wierzyciela z tytułu pożyczki gotówkowej z dnia 3 czerwca 2015 r. o numerze (...). Pozostała część kwoty pożyczki tj. 2.474,96 zł. miała zostać przelana na rachunek bankowy pozwanego, co też faktycznie miało miejsce.

Poza tym pełnomocnik powoda wyjaśnił, dlaczego kwota kapitału wskazana w wypowiedzeniu umowy, pozostała niezmienna w stosunku do kwoty pożyczki wynikającej z przedmiotowej umowy. Strona powodowa wyjaśniła, że zgodnie z umową wpłaty pozwanego były w pierwszej kolejności zaliczane na prowizję i opłaty, potem na odsetki, a w ostatniej kolejności na kapitał. Ponieważ wpłaty A. S. nie pokrywały prowizji, opłat oraz odsetek, kwota kapitału wskazana w wypowiedzeniu umowy, pozostała ta sama jak w umowie pożyczki.

W zakresie zarzutów strony pozwanej co do prawidłowości umowy sprzedaży wierzytelności, również należy uznać je za nietrafne. Na rozprawie w dniu 24 listopada 2017 r. pełnomocnik powoda przedstawił zarówno oryginały umowy ramowej przelewu wierzytelności z dnia 4 listopada 2016 r. oraz porozumienia nr 1 do umowy ramowej przelewu wierzytelności, jak i oryginał załącznika do porozumienia nr 1, stanowiącego wykaz wierzytelności. Ponadto trzeba przyznać rację stronie powodowej, że potwierdzenie zapłaty ceny nie ma znaczenia dla ważności umowy sprzedaży wierzytelności.

Wątpliwości nie budziło, że powód jest przedsiębiorcą zajmującym się prowadzeniem działalności gospodarczej m.in. w zakresie udzielania pożyczek gotówkowych, a strona pozwana, jako osoba fizyczna, jest konsumentem. Dlatego też należało ustalić, czy postanowienia umowy z dnia 10 listopada 2015 roku były dla jej stron wiążące. Sąd bowiem może, a nawet powinien dokonywać oceny postanowień zawartych umów, a także postanowień samych wzorców umów, co do ich zgodności z prawem. Ocena ta może zostać dokonana również in concreto w toczącym się między przedsiębiorcą, a konsumentem sporze, którego przedmiotem są skutki prawne określone postanowieniami umowy. Umowy konsumenckie podlegają bowiem ocenie w świetle klauzuli generalnej z art. 385¹ §1 k.c. z wyłączeniem jedynie jednoznacznie sformułowanych postanowień określających główne świadczenia stron oraz tych postanowień, na których treść konsument miał rzeczywisty wpływ, co musi zostać wykazane przez proferenta (por. m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 15 czerwca 2007 roku, VI Ca 228/07, LEX).

W ocenie Sądu postanowienia przedmiotowej umowy, w której zastrzeżono możliwość naliczenia opłat w postaci prowizji wstępnej za udostępnienie pożyczki w wysokości 1.250 zł, a także prowizji za obsługę w wysokości 405 zł. za każdy rozpoczęty okres odsetkowy, uznać należy za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego w rozumieniu art. 58 § 2 k.c., art. 353¹ k.c. i art. 5 k.c., stanowiące obejście przepisu art. 359 § 2¹ k.c. o odsetkach maksymalnych, a także za stanowiące niedozwolone klauzule umowne w myśl art. 385¹ § 1 k.c. W myśl bowiem tego ostatniego przepisu, postanowienia umowy zawartej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne).

W ocenie Sądu postanowienia przedmiotowej umowy dotyczące prowizji za obsługę stanowią w istocie próbę obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych. Wskazana w umowie prowizja została podzielona stosownie do okresu trwania umowy na 12 części i w stałej wysokości (405 zł) była pobierana za każdy okres miesięczny i doliczana do każdej raty pożyczki. Już sam w sobie sposób naliczania tejsze opłaty ukazuje jej bliźniacze podobieństwo do odsetek. Dokonując analizy treści umowy Sąd ustalił, że pożyczkodawca podjął próbę obejścia przepisu art. 359 § 2¹ k.c. poprzez zastosowanie prowizji za obsługę pożyczki, co skutkowało tym, że pobierane od pozwanego należności uboczne przekraczały wartość odsetek maksymalnych. Mając na względzie, że w niniejszym przypadku mamy do czynienia z obrotem konsumenckim, Sąd uznał, iż stosowany przez pierwotnego wierzyciela zabieg prowadzi do naruszenia interesów konsumenta. Zastrzeżenie omawianej prowizji za obsługę, zmierzające do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych jest niedopuszczalne (art. 359 § 2¹ k.c.), a zatem jako sprzeczne z ustawą – nieważne, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy (art. 58 § 1 k.c.). Wskazania wymaga również, że w sprawie w ogóle nie wyjaśniono, na czym obsługa pożyczki miałyby polegać. Skoro prowizja miała być pobierana za konkretne czynności (obsługę pożyczki) to zasadność jej naliczenia konstituowałaby się dopiero wówczas, gdyby czynności takie zostały w rzeczywistości podjęte, a ich wartość wykazana. Powinność udowodnienia powyższego na mocy art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. obciążała powoda, który powinności tej nie sprostał.

Odnosząc się natomiast do opłaty przygotowawczej Sąd uznał, iż postanowienia umowne ją przewidujące stanowią niedozwolone klauzule umowne w myśl art. 385¹ § 1 k.c., a ponadto powód nie wykazał, aby czynności związane z przygotowaniem umowy pożyczki pociągały za sobą wydatek rzędu aż 1.250 zł, zł (25 % wartości kapitału pożyczki). Powód nie udowodnił w szczególności (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), aby dostarczył umowę do miejsca zamieszkania pozwanego i w związku z tym poniósł określone koszty. W sprawie nie wykazano ponadto, aby

pożyczkodawca podejmował czynności związane z badaniem zdolności kredytowej klienta, m.in. by zwracał się do jakichkolwiek instytucji finansowych z wnioskiem o przekazanie informacji o zobowiązaniach pozwanego, czy też weryfikował (telefonicznie, mailowo, pisemnie) informacje dotyczące źródła i wysokości uzyskiwanego przez pozwanego dochodu. Pamiętać należy, że działalność pierwotnego wierzyciela skupia się w dużej mierze na udzielaniu tzw. chwilówek osobom, które nie posiadają dobrej historii kredytowej, co uniemożliwia im uzyskanie kredytów w instytucjach bankowych. Firmy, jak (...) spółka z o.o., często reklamują się tym, iż nie sprawdzają swoich klientów w BIK, nie wymagają zaświadczenia o zarobkach, a pożyczek udzielają wyłącznie na podstawie przedłożonego dowodu osobistego. Oczywiście powyższe nie wyklucza, iż pierwotny wierzyciel podjął się działań zmierzających do weryfikacji sytuacji finansowej pozwanego, rzecz jednak w tym, że nie zostały one w sprawie wykazane. W świetle zasad doświadczenia życiowego trudno także przyjąć, aby samo przygotowanie dla pozwanego umowy pożyczki wymagało poniesienia kosztów w kwocie aż 1.250 zł, zwłaszcza, jeśli uwzględni się okoliczność, że przedłożona do akt umowa ma charakter szablonowy. To powinnością powoda było wykazanie, że przedsięwziął określone w umowie czynności związane z przygotowaniem umowy pożyczki, dostarczeniem jej pozwanemu, zbadaniem zdolności kredytowej pozwanego, a także obsługą pożyczki, a nadto, że w związku z tymi czynnościami poniósł określone koszty, oznaczone w treści umowy. Wyjaśnienia w tym miejscu wymaga, że wprowadzicie sporne opłaty zostały ustalone umową stron, to jednakże pamiętać należy, że swoboda umów nie pozostaje całkowicie dowolna i podlega pewnym ograniczeniom. I tak, w myśl art. 353¹ k.c. treść lub cel stosunku prawnego ułożonego przez strony nie może sprzeciwiać się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Tymczasem zapisy umowy odnoszące się do przedmiotowych opłat są sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i kształtują obowiązki drugiej strony umowy (pożyczkobiorcy – pozwanego) w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, albowiem określone przez stronę powodową opłaty nie mają jakiegokolwiek uzasadnienia. W tym miejscu wypada przypomnieć, że w judykaturze uznaje się, że pod pojęciem działania wbrew dobrym obyczajom - przy kształtowaniu treści stosunku zobowiązaniowego - kryje się wprowadzanie do umowy klauzul, które godzą w równowagę kontraktową stron takiego stosunku, natomiast przez rażące naruszenie interesów konsumenta rozumie się nieusprawiedliwioną dysproporcję - na niekorzyść konsumenta - praw i obowiązków stron, wynikających z umowy (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 lipca 2005 roku, I CK 832/04, Biul. SN 2005/11/ 13 oraz z dnia 3 lutego 2006 roku, I CK 297/05, Biul. SN 2006/5-6/12). Dokonując oceny rzetelności określonego postanowienia umowy konsumenckiej należy zawsze rozważyć indywidualnie rozkład obciążeń, kosztów i ryzyka, jaki wiąże się z przyjętymi rozwiązaniami oraz zbadać jak wyglądałyby prawa lub obowiązki konsumenta w sytuacji, w której postanowienie to nie zostałyby zastrzeżone, pamiętając jednocześnie podczas dokonywania kontroli o tym, że każdorazowo istotny jest charakter stosunku prawnego regulowanego umową, który w konkretnej sytuacji może usprawiedliwiać zastosowaną konstrukcję i odejście do typowych reguł wyznaczonych przepisami dyspozytywnymi. Okoliczności niniejszej sprawy wskazują ponadto na to, że w odniesieniu do zastrzeżonych w umowie opłat, o których mowa wyżej, postanowienia umowne odnośnie dopuszczalności naliczenia takich opłat nie były z pozwanym, jako konsumentem, indywidualnie uzgadniane, a niewątpliwie kształtują jego obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając interesy konsumenta. Należy zatem uznać, że postanowienia te nie wiążą pozwanego, gdyż w tym zakresie spełnione są przesłanki z art. 385¹ § 1 k.c. Przedmiotowa umowa pożyczki została zawarta pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem. Pozwany jako pożyczkobiorca nie miał rzeczywistego wpływu na treść postanowień umownych, które zostały mu narzucone przez pożyczkodawcę. (...) spółka z o.o. posługiwała się wzorcem umowy, zaś kwestionowane postanowienia umowne o opłacie przygotowawczej i prowizji za obsługę zostały przejęte z wzorca umowy zaproponowanej pozwanemu jako konsumentowi przez kontrahenta. W świetle powyższych rozważań Sąd uznał, że postanowienia umowy odnoszące się do opłaty przygotowawczej i prowizji za obsługę nie wiążą pozwanego.

Również w zakresie kwoty 240 zł tytułem opłaty za obsługę zadłużenia przeterminowanego obejmującą zryczałtowane koszty odpowiadające kosztom poniesionym przez pierwotnego wierzyciela w związku z podjęciem dodatkowych działań zmierzających do odzyskania należności, czyli kosztów wykonania telefonów, windykacji należności, przygotowania i wysyłki pism przygotowawczych, okoliczności niniejszej sprawy wskazują na to, że należy przyjąć, iż postanowienia umowne odnośnie dopuszczalności naliczenia takich opłat nie były z pozwanym jako konsumentem

indywidualnie uzgadniane, a niewątpliwie kształtują jego obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając interesy konsumenta. Należy zatem uznać, że postanowienia te nie wiążą pozwanego, gdyż w tym zakresie spełnione są przesłanki z art. 385¹ § 1 k.c. Można powtórzyć, że pierwotny wierzyciel posługiwał się wzorcem umowy, zaś kwestionowane postanowienia umowne o opłatach za działania windykacyjne zostały przejęte z wzorca umowy zaproponowanej pozwanemu jako konsumentowi przez kontrahenta. Postanowienia ogólnych warunków udzielania pożyczek kształtują określony obowiązek konsumenta, w przypadku uchybienia postanowieniom dotyczącym zasad i terminu spłat, w sposób niezgodny z dobrymi obyczajami.

W tym miejscu podkreślić należy, że zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego w W. – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zapadłym w sprawie o sygn. akt XVII AmC 624/09, za niedozwolone i zakazane do wykorzystywania w obrocie z konsumentami zostały uznane postanowienia wzorców umownych nakładających na kredytobiorcę obowiązki w postaci konieczności poniesienia kosztów związanych z monitorowaniem kredytobiorcy, w przypadku niewykonania zobowiązań wynikających z umowy – a dotyczyło to kosztów telefonicznych upomnień, korespondencji kierowanej do kredytobiorcy związanej z nieterminową spłatą kredytu w postaci zawiadomień, upomnień itp., wyjazdu interwencyjnego do kredytobiorcy. Poza tym powód nie udowodnił wysokości roszczenia z tytułu opłat za działania windykacyjne. Strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów potwierdzających wykonanie czynności windykacyjnych w postaci wykonania telefonów, windykacji należności, przygotowania i wysyłki pism przygotowawczych.

Reasumując Sąd doszedł do przekonania, że mimo, iż strony łączył stosunek zobowiązaniowy o charakterze dobrowolnym, to jednak niedopuszczalną jest sytuacja, kiedy jedna ze stron wykorzystując swoją pozycję profesjonalisty, kształtuje wzorzec umowy w taki sposób, że wprowadza do niego konstrukcję prawną, która prowadzi do pokrzywdzenia jednej ze stron stosunku prawnego, w tym wypadku konsumenta. W szczególności nie może mieć miejsca przypadek, w którym konsument zostaje obciążony nadmiernymi, a wręcz nawet rażąco wygórowanymi kosztami związanymi z obsługą zadłużenia, czy też przygotowaniem umowy pożyczki, nijak nieprzystającymi do rzeczywistych wydatków ponoszonych w tym zakresie. W niniejszej sprawie powód arbitralnie narzucił pozwanemu sporną opłatę i prowizję, która nie znajdują żadnego racjonalnego uzasadnienia, kierując się w tej sferze wyłącznie własnym partykularnym interesem. Tego typu praktyki polegające na czerpaniu dodatkowych profitów zasługują na szczególne potępienie, zwłaszcza gdy sięgają po nie podmioty działające na rynku finansowym.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.639,17 zł, oddalając powództwo w zakresie kwoty 1.145,83 zł tytułem niespłaconej prowizji wstępnej za udostępnienie pożyczki, 810 zł tytułem niespłaconej prowizji za obsługę pożyczki oraz 240 zł tytułem opłaty za obsługę zadłużenia.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto w oparciu o art. 100 k.p.c.

w zw. z art. 98 k.p.c. Strona powodowa wygrała sprawę w 68 % i dlatego w takim stopniu należy się jej zwrot kosztów procesu. Koszty poniesione przez powoda wyniosły łącznie 2.067 zł i obejmowały: opłatę sądową od pozwu – 250 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz koszty zastępstwa adwokata w kwocie 1.800 zł – § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Z kolei koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 1.817 zł i obejmowały koszty zastępstwa radcy prawnego w kwocie 1.800 zł – § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych i opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł. Całość poniesionych przez strony procesu kosztów wyniosła zatem 3.884 zł (2.067 zł + 1.817 zł) Powód wygrał spór w 68 %, a przegrał w 32 %, winien zatem ponieść z tytułu kosztów procesu kwotę 1.242,88 zł (32 % z kwoty 3.884 zł), a pozwany 2.641,12 zł (68 % z kwoty 3.884 zł). Mając na uwadze powyższe należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 824,12 zł, stanowiącą różnicę pomiędzy kosztami faktycznie poniesionymi, a kosztami, które strona pozwana powinna ponieść (2.641,12 zł- 1.817 zł).

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.